

[Jørgen Junior.]

andre lande. Der er en forholdsvis fri presse, der også heftigt kritiserer regeringen. Der er en udvikling i gang, selv om den måske kan virke, som om den går for langsomt, men det korte af det lange er, at Danmark ikke har kraft til og efter min mening heller ikke af andre grunde bør blande sig i andre landes indre anliggender. Vi bør kommunikere og deltage i den dialog, der ønskes, men vi er ikke verdens politibetjent, lige så vel som vores udenrigsminister ikke er en dr. Kissinger. Den stik modsatte måde mener jeg Danmark har opført sig på. Vi har fordømt, vi har gjort os til dommere, og hvad værre er: vi har gjort det over for lande, der tilhører det samme samfundssystem som vort eget. Vi har ført dialog med alverdens diktaturstater, blot diktaturet var af rød farve, men vi har ikke så meget som gidet sætte os ind i de landes forhold, som vi så skarpt fordømmer. Eksempelvis ved jeg ikke, om udenrigsministeren kan fortælle noget om kontakter til f. eks. sydafrikanske ministre. Jeg vil gerne direkte spørge, om der har været sådanne kontakter, og hvis det ikke er tilfældet, om det så er, fordi man ikke ønsker det fra dansk side, eller fordi man ikke ønsker det fra sydafrikansk side.

Jeg beklager, at min konklusion på fremskridtspartiets vegne altså er, at den danske regerings Afrikapolitik er forfejlet i en uacceptabel grad.

Måske endnu værre end dette er vel nok, at denne forkerte politik nu også medfører modsætningsforhold til de lande, vi har et tæt samarbejdsforhold til inden for EF. Vi stemte, som vi netop har hørt hr. Poul Hartling grundigt gennemgå det, for forskellige ting, som vi ikke mente fordømte vore partnere, som hr. Ivar Nørgaard udtalte det forleden dag. Men udlandet deler ikke denne opfattelse. Det har vi jo set. Man kan læse i Weekendavisen, at den tyske forbundskansler har ringet, og at hans udenrigsminister udtaler sig meget skarpt. Det viser, at man i de lande, hvor vi har vore venner, ikke er af den samme opfattelse som den danske regering, og derfor kan jeg ikke andet end bede regeringen om, eller i hvert fald give regeringen det råd, at lade være med at dyrke denne afrikanske kommunisme. I har nok at gøre i et Danmark, som har svært ved at fungere, fordi der ikke er orden i vort eget hus, og vi har brug for en ny udenrigspolitik

i Afrika, der holder os neutrale på den måde, som Schweiz er det.

Hvis der ikke kan skabes enighed om det, bør vi i hvert tilfælde hellere støtte den måde, der føres udenrigspolitik på fra tysk og fransk side, end vi bør sidde i Luanda og puste os op, som om der er noget som helst at puste sig op over. Hvis regeringen ønsker fortsat at føre en harakiripolitik også på Afrikaområdet, har den ikke fremskridtspartiet bag sig.

Jeg har ikke håb om meget andet fra socialdemokratisk side, og derfor må den eneste mulighed for en ændring være en regering, som ikke har den socialdemokratiske indstilling, og her vil jeg da godt sige ganske klart, at i en sådan efterfølgende ikke-socialistisk regering er fremskridtspartiet naturligvis villig til at påtage sig et medansvar også for den danske udenrigspolitik, som der vil være flertal for i de partier, som står bag ved en sådan regering. Naturligvis går vi ud fra, at den vil blive ført på et provestligt grundlag, som er det eneste sunde fundament for en fortsat fremtid for Danmark som en fri nation.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Diskussionen i dag drejer sig formelt om regeringens Afrikapolitik, men alle ved, at det i realiteten drejer sig om nogle afstemninger i FN, især én afstemning, hvor Danmark indtog en anden holdning end de øvrige EF-lande.

Det konservative folkeparti, der tog initiativet til at få diskussionen op i folketinget, og de øvrige partier, der har kritiseret regeringen for afstemningen i FN, ønsker reelt, at Danmark indtager samme holdning i FN som de øvrige EF-lande.

Den holdning kan man selvfølgelig indtage, men den vil, som det altså allerede er konstateret, føre til, at man i givne situationer ikke kan følge Danmarks principielle holdning i dets generelle u-landspolitik, i racepolitik og i dets hjælp til undertrykte folkegrupper. Det er jo, når alt kommer til alt, også udtryk for, at disse partier ikke tillægger det nordiske samarbejde i og omkring FN samme vægt som hensynet til EF-landene.

For det radikale venstre stiller problemerne sig anderledes. Vi mener, at skal der overhovedet blive troværdighed tilbage i dansk udenrigspolitik, så måtte Danmark stemme, som vi gjorde i FN. Danmarks holdning over for Sydafrika har ubrudt siden 1963 bygget på sikkerheds-